

βασιλεύση καὶ ἡ δημοτικὴ μας ποίησις ἀφοῦ μετὰ στοργῆς τὴν ἐναγκαλισθῶσι καὶ τὴν ἀγαπήσωσιν ὅλοι;

Φθάνει . . . φθάνει . . . πρὸς Θεοῦ. Σ' ἐσκότισα καὶ θά βαρεθῆς τὴν φλυαρίαν μου.

Καλὸν νέον ἔτος καὶ συγχώρησον τὰ μουντζουρώματά μου.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συντέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Γ'

Ἱστορία τῆς μικρᾶς Σέβης.

Οἱ ψευδεῖς μαργαρίται.

Μετὰ δύο ἢ τρία ἔτη οικειότητος καὶ κοινῶν παιγνιδίων, ἔτη, καθ' ἃ ἡ Σιδωνία ἀπέκτησε τὴν ἕξιν τῆς πολυτελείας καὶ τὴν εὐχαριν συμπεριφορὰν τῶν πλουσίων παιδῶν, ἡ φίλια αἴφνης διεκόπη.

Πρὸ πολλοῦ ᾔθη ὁ ἐξάδελφος Γεώργιος, οὐτινος ὁ κ. Φρομῶν ἦτο κηδεμῶν, εἰσῆλθεν εἰς τι Λύκειον. Ἡ Κλαίρη ἀφ' ἐτέρου εἰσῆχθη εἰς ἐκπαιδευτήριον καλογραφίων, παραλαβοῦσα ἀποσκευὴν ἡγεμονικὴν ἀκριβῶς δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν λόγος ἐγένετο ἐν τῇ οἰκογενεῖα Σέβη νὰ εἰσαχθῆ ἡ Σιδωνία ὡς μαθητευομένη εἰς ἐμπορικὸν κατὰστημα. Ὑπεσχέθησαν πρὸς ἀλλήλας ἀμοιβαίαν ἀγάπην διαρκῆ, ὑπεσχέθησαν ἐπίσης νὰ συναντῶνται δις τοῦ μηνός, κατὰ τὰς Κυριακὰς τῆς ἐξόδου.

Τῶ ὄντι ἡ μικρὰ Σέβη μετέθη ἀκόμη μερικὰς φοράς νὰ παίξῃ μετὰ τῶν φίλων τῆς, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἠῤῥαξανεν, ἐνόηε κάλλιον τὴν χωρίζουσάν αὐτὴν ἀπ' ἐκείνων ἀπόστασις καὶ τὰ ἐνδύματά τῆς ἤρχισαν νὰ φαίνωνται αὐτῇ λίαν πτωχὰ διὰ τὴν αἰθουσαν τῆς κυρίας Φρομῶν.

Ὅταν ἦσαν οἱ τρεῖς μόνοι, οὐδὲν ἐτάρασσε τὴν παιδικὴν φιλίαν τὴν καθιστῶσαν αὐτοὺς ἴσους· ἀλλ' ἤρχοντο ἐπισκέψεις, μαθήτριά, μετὰξὺ τῶν ἄλλων δὲ ἐν μεγάλῳ κορρασίῳ, πλουσίως ἐνδεδυμένον πάντοτε, ὅπερ ἡ θαλαμηπόλος τῆς μητρὸς του συνάδευε κατὰ πάσαν Κυριακὴν διὰ νὰ παίξῃ μὲ τούς μικροὺς Φρομῶν.

Καὶ μόνον ὁσάκις τὴν ἐβλεπε ν' ἀνέρχεται τὴν κλίμακα βρενθουμένη καὶ ἀγέρωχος, ἡ Σιδωνία ἠσθάνετο τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀπέλθῃ παραχρῆμα. Ἄλλως τε τὴν ἐστενοχῶρει καὶ δι' ἐρωτήσεων ἀδεξίων . . . Ποῦ κατῶκει; . . . Τί ἔργον εἶχον οἱ γονεῖς τῆς; . . . Εἶχε καὶ αὐτὴ ἄμαζαν; Ἀκούουσα αὐτὰς συνομιλοῦσας περὶ τοῦ ἐκ-

παιδευτηρίου τῆς μονῆς, περὶ τῶν φίλων τῶν, ἡ Σιδωνία συνηθάνετο ὅτι αὐταὶ ἔζων εἰς κόσμον ἰδιαίτερον, πολὺ ἀπέχοντα τοῦ ἰδικοῦ τῆς λύπῃ δὲ θανάσιμος καταλαμβάνεν αὐτὴν ἰδίως ὅτε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἡ μήτηρ τῆς ὠμίλει αὐτῇ περὶ τῆς προσεχοῦς εἰσόδου τῆς ὡς μαθητευομένης παρὰ τινι δεσποινίδι Λέ Μίρ, φίλῃ τῶν Δελομπέλ, ἣτις εἶχεν ἐν τῇ ὁδῷ Ῥοαδορέ μέγα κατὰστημα ψευδῶν μαργαριτῶν.

Ὁ Ρίσιερ σφόδρα συνηγόρει ὑπὲρ τῆς ιδέας ταύτης τῆς μαθητείας τῆς μικρᾶς.

— Ἄς μάθῃ μίαν τέχνην, ἔλεγεν ὁ γενναῖοφρων ἐκεῖνος ἀνὴρ. . . Ἐγὼ βραδύτερον ἀναλαμβάνω νὰ τῆς ἀγοράσω ἓνα μαγαζί . . .

Καὶ ἀκριβῶς ἡ δεσποινὶς Λέ Μίρ ἔλεγεν ὅτι ἐσκόπει ν' ἀποσυρθῆ μετὰ τινος ἔτη. Ἡ εὐκαιρία ἦτο καλή.

Μίαν πρωΐαν, μελαγχολικὴν πρωΐαν Νοεμβρίου, ὁ πατήρ τῆς τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν ὁδὸν Ῥοαδορέ, εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα τῆς παλαιᾶς οἰκίας, παλαιότερας καὶ ἀμαυροτέρας τῆς ἰδικῆς τῶν.

Κάτω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου ἀνήρτην-το πλεῖσται ὅσαι ἐπιγραφαὶ χρυσοῖς γράμμασιν οἶον Κατασκευὴ κουτιῶν τοα.λέττας, ἀλθῆσεις ψευδεπίχρυσοι, ἀθῆματα παιδῶν, ὄργανα ἀκριβοῦς καταμετρήσεως ἐξ ὑέ.λου, ἀνθοδέσμη διὰ κόμψας, εἰδικότης εἰς ἀγροτικὰ ἄνθη, ὑψηλὰ δὲ μικρὰ ὑέλινη προθήκη κονισαλέα. ἐν τῇ περιδέραια ἐκ κιτρινοσάντων μαργαριτῶν, καὶ σταφυλαὶ καὶ κεράσια ἐξ ὑέλου περιέβαλλον τὸ ἐπιδεικτικὸν ὄνομα τῆς Ἀγγελίνης Λέ Μίρ.

Ἦτο φρικτὴ ἡ οἰκία ἐκείνη!

Δὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ οὐδὲ καν τὸ εὐρύχωρον μεσανάβαθρον τῆς οἰκίας ἐνθα κατῶκει ἡ οἰκογένεια Σέβη, τὸ ἀμαυρὸν ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἀλλὰ φειδρυνόμενον διὰ τοῦ παραθύρου του καὶ διὰ τῆς ἀπόψεως ἦν παρῆρχεν αὐτῷ τὸ ἐργοστάσιον. Κλίμαξ στενὴ ἤγε πρὸς τὴν στενὴν θύραν τῆς, εἶπετο δὲ σειρὰ πλακοστρώτων δωμάτων, πάντων παγερῶν καὶ στενοχῶρων εἰς τὸ τελευταῖον αὐτῶν εὐρίσκετο γρᾶψα κυρία, φέρουσα βοστρύχους οὐλοῦς περὶ τοὺς κροτάφους καὶ μαῦρα κολοβά χειρόκτια, ἣτις ἀνεγίνωσκε πινακὸν τεῦχος τῆς *Μυθιστορικῆς βιβ.βιοθήκης* καὶ ἐφαίνετο σφόδρα δυσηρεστημένη διότι τὴν ἀπρησχόλου ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως.

Ἡ δεσποινὶς Λέ Μίρ (γράφουσα οὕτω διηρημένον τὸ ὄνομα τῆς) ὑπέδεχθη τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην χωρὶς νὰ ἐγερθῆ, ὠμίλησεν ἐπὶ μακρόν περὶ τῆς ἀπολεσθείσης εὐπόρου καταστασεως τῆς, περὶ τοῦ πατρὸς τῆς, γηραιοῦ εὐπατρίδου ἐκ Ῥουέργης—εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ τις πόσους γηραιοὺς εὐπατρίδας παρήγαγε μέχρι τοῦδε ἡ Ῥουέργη! — περὶ ἐνὸς δολίου ἐπιστάτου, ὅστις εἶχεν ἀπέλθῃ ὑπεξαιρέσας πα-

σαν αὐτῆς τὴν περιουσίαν. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εὗρεν αὐτὴν συμπαθητικωτάτην ὁ κ. Σέβης, δι' ὃν ὅλοι οἱ ξεπεσμένοι εἶχον θέλγητρον ἀκατανίκητον, καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἀπῆλθε καταγοητευμένος, ὑποσχόμενος εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν παραλάβῃ τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν καθὰ προηγουμένως εἶχε συμφωνηθῆ.

Παραχρῆμα ἡ μαθητευομένη εἰσήχθη εἰς τὸ κενὸν ἀκόμη ἐργαστήριον. Ἡ Δεσποινὶς Λέ Μίρ τὴν ἐτοποθέτησε ἔμπροσθεν μεγάλου σύρτου, πεπληρωμένου ὑπὸ μαργαριτῶν, καρφίδων, κεντητήρων, ἀναμῖξ μετὰ τευχῶν μυθιστορημάτων, ἐκ τῶν πωλουμένων πρὸς εἴκοσι λεπτά.

Εἰς τὴν Σιδωνίαν ἀνετέθη νὰ διαλέγῃ τοὺς μαργαρίτας καὶ νὰ ὀρμαθιάζῃ αὐτοὺς κατὰ περιδέραια ἴσου μήκους, ἅτινα ὁμοῦ δεδεμένα ἐπωλοῦντο εἰς τοὺς μικρεμπόρους. Μετ' ὀλίγον ἔμελλον νὰ ἔλθωσι καὶ αἱ ἐργάτιδες, αἵτινες καὶ θὰ ἐδίδασκον αὐτὴν ἐπακριβῶς τὴν ἐργασίαν τῆς, ἐπειδὴ ἡ δεσποινὶς Λέ Μίρ δὲν ἀνεμιγνύετο ποσῶς εἰς αὐτὰ καὶ ἐπετήρει τὸ ἐμπόριόν τῆς μακρόθεν, ἀπὸ τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου δωματίου, ἔνθα διήρχετο τὴν ἡμέραν ἀναγινώσκουσα ἐπιφυλλίδας.

Κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν ἔφθασαν καὶ αἱ ἐργάτιδες, πέντε νεάνιδες ὠχραί, μεμραμένα, ἀθλιῶς ἐνδεδυμένα, ἀλλὰ κομψῶς ἐκτενισμένα, κατὰ τὴν ἐπιδεικτικὴν συνήθειαν τῶν ἀπόρων ἐργατίδων, αἵτινες περιφέρονται μὲ κεφαλὴν ἀσκεπῆ εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων.

Δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν, ἔχασμῶντο, ἔτριβον τοὺς ὀφθαλμοὺς, λέγουσαι ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ σταθοῦν εἰς τὰ πόδια των ἀπὸ τὸν ὕπνον. Κύριος οἶδε· ποῦ εἶχον περᾶσει τὴν νύκτα των αὐταὶ!...

Τέλος ἐπελήφθησαν τῆς ἐργασίας των καθήσασαι παρὰ μακρὰν τράπεζαν, ἐν ἧ εἶχεν ἐκάστη τὸν ἰδιαιτέρον σύρτην καὶ τὰ ἐργαλεία τῆς. Εἶχον λάβει παραγγελίαν νὰ προετοιμάσωσι πένθιμά τινα κοσμήματα καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστεῦσαι τὸ ἔργον. Ἡ Σιδωνία, πρὸς ἣν ἡ πρωτεργάτις ἔδωκε τὰς ἀπαιτούμενας ὁδηγίας μετὰ τόνου ἀπεριόριστου ὑπεροχῆς, ἤρχισε μελαγχολικῶς νὰ συναρμολογῇ μαργαρίτας μαύρους, κόκκους φογκοσταφυλῆς, κόμβους ἐκ μελανοῦ πενθίμου ὑφάσματος.

Αἱ νεανίδες χωρὶς ποσῶς νὰ μεριμνήσωσι πλέον περὶ τῆς μικρᾶς συνωμίλου ἐργαζόμεναι. Ὁ λόγος ἦτο περὶ λαμπρᾶς τελετῆς γάμου, ἧτις ἔμελλε νὰ γείνη ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεοργίου.

— Δὲν πηγαίνομεν κ' ἐμεῖς; . . . εἶπε μία ἐξ αὐτῶν, εὐσκαρῆς καὶ πυρρὰ νεανὶς καλουμένη Μαλβίνα. Τὸ μεσημέρι θὰ γείνη. . . ἔχομεν καιρὸν νὰ πάμε καὶ νὰ γυρίσωμε γρήγορα.

Τῷ ὄντι κατὰ τὸ γεῦμα, πάσαι κατῆλθον ἐν τάχει τὴν κλίμακα.

Ἡ Σιδωνία εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὸ πρόγευμα τῆς ὡς μαθήτρια ἐντὸς καλαθίσκου· τεθλιμμένη ἐκάθησεν εἰς μίαν ἄκραν τῆς τραπέζης καὶ ἔφαγε μόνη διὰ πρώτην φοράν. Φεῦ! . . . πόσον ἡ ζωὴ ἐφαίνετο αὐτῇ ἀθλία καὶ θλιβερά καὶ ποίαν φρεβρὰν ἀποζημίωσιν ἔμελλε νὰ λάβῃ βραδύτερον δι' αὐτὰς τὰς θλίψεις! . . .

Τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν ἐπανῆλθον αἱ ἐργάτιδες θορυβῶδεις καὶ λίαν ἐξημμέναι.

— Εἶδες ἐκεῖνο τὸ ἄσπρον μεταξωτὸν φόρεμα; . . . Καὶ τὸν πέπλον τὸν κεντημένον; Τὸν ἔχει τὸν παρὰ αὐτῇ!

Τότε ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἐπανελάβον τὰς παρατηρήσεις, ἃς εἶχον κάμει ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἐρειδόμεναι ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου, καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς, τὸ ζήτημα δὲ αὐτὸ περὶ τοῦ πλουσίου γάμου καὶ τῶν ὠραίων ἐνδυμασιῶν τῶν προσκεκλημένων διήρκεσε καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ ἐμποδίσῃ ἢ νὰ χαλαρώσῃ ποσῶς τὴν ἐργασίαν.

Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ μικροῦ παρισινοῦ ἐμπορίου, τὸ σχετιζόμενον μὲ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ γυναικείου στολισμοῦ καθιστᾷ τὰς ἐν αὐτῷ ἐργαζόμενας ἐνημέρους εἰς τὰ τοῦ συρμοῦ καὶ ἐμπνέει αὐταῖς ἀδιαλείπτους ἐπιθυμίας πολυτελείας καὶ κομψότητος. Διὰ τὰς ἐργαζόμενας εἰς τὸ ἐν τῷ τετάρτῳ πατώματι κείμενον κατὰστημα τῆς δεσποινίδος Λέ Μίρ πτωχὰς νεανίδας οἱ μαῦροι τοῖχοι καὶ ἡ στενὴ ὁδὸς ἐξηφανίζοντο. Διαρκῶς περὶ ἄλλων ἐσκέπτοντο, διήρχοντο δὲ τὴν ζωὴν των ἐρωτᾶσαι ἀλλήλας:

— Δὲν μοῦ λέγεις, Μαλβίνα, ἀν ἦσο πλουσία τί θὰ ἔκαμνες; . . . Ἐγὼ θὰ ἔκατοικοῦσα εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

Καὶ τὰ ὑψηλὰ δένδρα τῆς κυκλοτεροῦς πλατείας, καὶ αἱ ἐκεῖ περιερχόμεναι κομψαὶ ἄμαξαι μὲ ἠλαττωμένην φορὰν ἀπετέλουσαν σιγμιαίαν δι' αὐτὰς ὄπτασίαν τερπνὴν, ἠδονικὴν.

Εἰς μίαν ἄκραν καθημένη ἡ μικρὰ Σέβη ἠχροᾶτο σιγῶσα, συναρμολογοῦσα τοὺς ὀρμαθοὺς τῶν μαύρων κόκκων μετὰ τῆς προώρου ἐπιτηδειότητος καὶ τῆς φιλοκαλίας, ἣν εἶχεν ἀποκτήσει ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῆς μετὰ τῆς Ποθητῆς. Διὰ τοῦτο τὴν ἐσπέραν, ὅτε ὁ κ. Σέβης ἦλθε νὰ παραλάβῃ τὴν θυγατέρα του, συνεχάρησαν αὐτόν.

Ἐκτοτε πάσαι αἱ ἡμέραι αὐτῆς ὑπῆρξαν τοιαῦται. Τὴν ἐπομένην ἀντὶ μαύρων μαργαριτῶν συνηρμολόγει μαργαρίτας λευκοὺς, κόκκους ἐρυθροὺς ἐκ ψευδοῦς κοραλλίου, διότι εἰς τὸ κατὰστημα τῆς δεσποινίδος Λέ Μίρ ἡ ἐργασία περιεστρέφετο πάντοτε περὶ ψευδῆ καὶ ἐπιπλάστως στιλπνὰ ἀντικείμενα, αὐτόθι δὲ εἵμαρτο νὰ διδαχθῇ τὸν βίον ἡ μικρὰ Σέβη!

Ἐπὶ τινα καιρὸν ἡ νέα μαθητευομένη — ἡ νεαρωτέρα καὶ κάλλιον τῶν λοιπῶν ἀνατεθραμ-

μένη — εύρεθη μεμονωμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων. Βραδύτερον εἰσήχθη εἰς τὸν κύκλον τῆς φιλικῆς τῶν καὶ τῶν ἐκμυστηρευσέων τῶν, ἀλλὰ χωρὶς ποτε νὰ συμμερισθῆ τὰς διασκεδάσεις τῶν. Ἦτο πολὺ υπέρῃφανος καὶ δὲν κατεδέχετο αὐτὴ νὰ πηγαίῃ τὴν μεσημβρίαν νὰ βλέπῃ τὰς τελετὰς τῶν γάμων. Ὅσακις δὲ αἱ ἄλλαι συνωμίλουσιν περὶ χοροῦ νυκτερινοῦ εἰς τὸ Βωξάλλῃ ἢ εἰς τὰς Ἐντροφήσεις τοῦ Ἐλοῦς ἢ περὶ δειπνοῦ ἐκτάκτου εἰς τὸ ἐστιατόριον Μπομβάλῃ ἢ εἰς τὸ τῶν Τεσσάρων Λοχιῶν τῆς Ῥοσχέλλης ἤκουεν αὐτὰς πάντοτε μετ' ἄκρας ὑπεροψίας. Εἰς ἄλλα πολὺ ἀνώτερα ἀπέβλεπεν ἢ μικρὰ Σέβη!

Ἄλλως τε ὁ πατὴρ τῆς ἤρχετο νὰ τὴν παραλάβῃ κατὰ πάσαν ἐσπέραν. Ἐνίοτε ὅμως περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ διανυκτερεύῃ ὅπως καὶ αἱ λοιπαὶ πρὸς ἀποπεράτωσιν ἐπείγουσῶν παραγγελιῶν. Οἶκτον ἐνεποίει ἢ θεὰ τῶν ὠρῶν ἐκείνων Παρισίων συναρμολογούσῶν ὑπὸ τὴν λάμπιν τοῦ φωταερίου μαργαρίτας ὠχροῦς ὡς αὐτὰς, νοσηρὰς καὶ ἀλαμπυρὰς λευκότητος. Καὶ αὐταὶ ἐπίσης εἶχον τὴν ἐπιπλάστον στιλπνότητα καὶ τὰς εὐθράστους ιδιότητας τῶν ψευδῶν κοσμημάτων. Ἐλάλουν διαρκῶς περὶ χορῶν μετρηφισμένων καὶ θεατρικῶν παραστάσεων.

— Εἶδες τὴν Ἀδέλῃν Παζ εἰς τοὺς Τρεῖς Σωματογύλακας, . . . Καὶ τὸν Μελέγκ; . . . Καὶ τὴν Μαρίαν Λωρὰν; . . . Ὡ, ἐκείνη ἡ Μαρία Λωρὰν!

Καὶ τὰ κολόβια τῶν ἡθοποιῶν καὶ αἱ χρυσοκέντητοι ἐσθῆτες τῶν βασιλισσῶν τοῦ μελοδράματος ἐνεφανίζοντο αὐταῖς ὡς ὀπτασία ἐν τῇ ὠρᾷ ἀντανεκλάσει τῶν περιδεραίων, ἅτινα εἴλισσον διὰ τῶν δακτύλων τῶν.

Κατὰ τὸ θέρος ἡ ἐργασία ἐχαλαροῦτο ἦν τότε ἡ ἄγονος ἐποχὴ. Κατὰ τὰς ὥρας τοῦ σφοδροῦ καύσωνος, ὅτε διὰ τῶν κεκλεισμένων παραθύρων ἤκουετο ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἡ φωνὴ τῶν πωλούντων δαμάσκηνα ἢ κορόμηλα, αἱ ἐργάτιδες ἀπεκοιμῶντο βαθέως, ἐρείδουσαι τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἴτε ἡ Μαλβίνα μετέβαινεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ ἐζήτηε παρὰ τῆς δεσποινίδος Λὲ Μίρ ἐν τεύχος τῆς *Μυθιστορικῆς Βιβλιοθήκης*, ὅπερ ἀνεγίνωσκεν εἰς ἐπήκουον.

Πλὴν ἡ μικρὰ Σέβη δὲν ἤγαπα τὰ μυθιστορήματα. Εἶχεν εἰς τὸν νοῦν τῆς ἐν ἄλλο ἰδικόν τῆς μυθιστόρημα, πολὺ περισσότερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα.

Δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ λησμονήσῃ τὸ ἐργαστάσιον. Ὅτε κατὰ πάσαν πρῶταν ἀπῆρχετο εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐρείδομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρὸς τῆς, πάντοτε ἔρριπτε λαθραῖον βλέμμα πρὸς αὐτό. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἤρχιζεν ἡ λειτουργία τῆς μηχανῆς καὶ ἡ

καπνοδόχη ἐξηκόντιζεν ὑψηλὰ τὸ πρῶτον ἐκ μέλανος καπνοῦ σύννεφον. Ἡ Σιδωνία διερχομένη ἤκουε τὰς φωνὰς τῶν ἐργατῶν, τοὺς ὑποκώφους κρότους τῶν τυπωτικῶν κυλίνδρων, τὸ σφοδρὸν καὶ ἔρρυθμον ἄσθμα τῶν μηχανῶν· ὁ δὲ ἐκεῖνος ὁ θόρυβος τῆς ἐργασίας συγγεόμενος εἰς τὴν μνήμην τῆς μετὰ τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἑορτῶν καὶ τοῦ κυανοῦ ὀχήματος κατεδίωκον αὐτὴν ἐπιμόνως.

Πάντα ταῦτα ἐλάλουν ἰσχυρότερον εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν λεωφορείων, ἀπὸ τὰς ἐν τῇ ὕδῳ κραυγὰς, ἀπὸ τὸν κρότον τῶν καταπιπτόντων ὑδάτων τῶν βυακίων τῶν ὑδῶν. Καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἐργαστηρίου ὅτε κατεγίνετο νὰ ὀρμαθιάξῃ τοὺς ψευδεῖς μαργαρίτας καὶ εἰς τὸν οἶκον τῶν γονέων τῆς τὴν ἐσπέραν, ὅτε μετὰ τὸ δειπνον μετέβαινεν εἰς τὸ παραθύρον τοῦ μεσαναβήθρου ἵ ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ νὰ παρατηρήσῃ ἐντὸς τῆς σκοτίας τὸ ἐργαστάσιον ζοφερὸν καὶ ἔρημον, πάντοτε ὁ ζωηρὸς ἐκεῖνος ψίθυρος ἐβόμβει περὶ τὰ ὄψα τῆς, οἶονεὶ συνοδεύων διαρκῶς τὸν λογισμὸν τῆς.

— Τὸ κορίτσι στενοχωρεῖται, κυρία Σέβη· πρέπει νὰ τὸ διασκεδάσωμεν. Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ σὰς πάρω νὰ ὑπάγωμεν ὅλοι εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἔλεγεν ὁ Ρίσιερ.

Ἄλλ' αἱ ἐκδρομαὶ αὐταὶ ἄς ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ διοργάνου πρὸς τέρψιν τῆς Σιδωνίας συνέτεινον μάλλον ὅπως ἐπιτείνωσι τὴν μελαγχολίαν τῆς.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὤφειλον πάντες νὰ ἐγερθῶσι κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας διότι οἱ πτωχοὶ μετὰ κόπου ἐξαγοράζουσι τὰς διασκεδάσεις τῶν, πάντοτε δὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ σιδερωθῆ ἐν φόρεμα κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἢ νὰ προσαρμωσθῆ μία παρυφὴ πρὸς ἀπόπειραν ἀνανεώσεως τῆς παμπάλαιου ἐσθῆτος χρώματος ἰώδους μετὰ λευκὰς γραμμὰς, ἦν εὐσυνειδήτως ἡ κυρία Σέβη κατ' ἔτος ἐμήκνουν.

Ἀπῆρχοντο πάντες ὁμοῦ, οἱ Σέβη, οἱ Ρίσιερ, ὁ ἐνδοξὸς Δελομπέλ. Μόναί ἡ Ποθητὴ καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἀπέμεινον. Ἡ ταλαίπωρος πάσχουσα νεάνις, αἰσχυνομένη διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς, δὲν ἠθέλε ποτε νὰ κινηθῆ, ἡ δὲ κυρία Δελομπέλ ἔμεινε μαζί τῆς χάριν συντροφίας. Ἄλλως τε ρυθιτέρα αὐτῶν εἶχεν ἐνδυμασίαν ἀρκετὰ εὐπρεπῆ ὅπως ἐμφανισθῆ εἴσω παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς καὶ θὰ κατεστρέφετο τοιούτοτρόπως πάσα ἡ ἐκ τοῦ ἰμχιτισμοῦ ἐκείνου ἐντύπωσις.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἡ Σιδωνία ἐφικιδρύνετο ὀπωσοῦν. Ἡ θεὰ ἐκείνη τῶν Παρισίων περιβαλλομένη ὑπὸ ῥοδίνης ὑμίχλης κατὰ τὰς πρωίας τοῦ Ἰουλίου, οἱ σταθμοὶ οἱ βριθόντες πλήθους γυναικῶν φερουσῶν ἀνοικτοῦ χρώματος ἐνδυμασίας ἢ διὰ μέσου τῶν θυρίδων τοῦ βα-

γονίου διά τῆς ἐκτυλισσομένης πεδιάδος, ὁ καθαρὸς ἀπὸ ὑγρῶς ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ Σηκουάνκ, ζωογονούμενος ἐκ τῆς γειτνιασέως μιᾶς ἐστιατικῆς τοῦ δάσους, ἀρωματιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθούτων λειμώνων καὶ τῶν σταχυοφόρων ἀγρῶν, ἐβελγεν αὐτὴν πρὸς στιγμὴν. Πλὴν ἡ ἀνία ἐπῆρχετο ταχέως εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἑνεκα τοῦ τετριμμένου τῆς διασκεδάσεως...

Τὸ πρόγραμμα ἦτο ἀναλλοίωτον.

Ἐσταμάτων εἰς καπηλεῖον τι κείμενον πλησίον τοῦ μέρους πανηγύρεως ἐξοχικῆς λίαν θορυβώδους, διότι πάντοτε ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην ἑνὸς δημοσίου ὁ Δελομπέλ, ὅστις ἐβάδιζε φέρων φαιὰν ἐνδυμασίαν καὶ φαιὰ περισφύρικα, μικρὸν πῖλον ἐπικλινῆ ὀπωσοῦν ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν ὠτίων, ἐπανωφόριον ἀνοικτοῦ χρώματος κοσμημένον ἀπὸ τοῦ βραχίονός του, βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τοῦ ὄνειρου του καὶ νομίζων ὅτι ἡ σκηνὴ παρίστα ἐξοχικὸν τι μέρος εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, αὐτὸς δὲ ὅτι ὑπεκρίνετο τὸν Παρισινὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ.

Ὁ κ. Σέβης, ὅστις ἐκαυχάτο ὅτι ἠγάπα τὴν ἐξοχὴν ὅσον καὶ ὁ Ρουσσώ δὲν ἐνόει τὴν ἐξοχικὴν ἐκδρομὴν ἀνευ παιγνίων, ἀνευ ἐπὶ σκοπὸν βολῆς, ἱππεύσεως ἐπὶ ξυλίων ἵππων, δρόμου ἐντὸς σάκκων, κόνεως πολλῆς καὶ αὐλῶν καὶ ἄσμάτων, τοῦθ' ὕπερ ἦτο καὶ διὰ τὴν κυρίαν Σέβη τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀγροτικοῦ βίου.

Ἄλλα ὅμως ἰδεῶδη εἶχεν ἡ Σιδωνία, αἱ δὲ Κυριακαὶ ἐκεῖναι αἱ πρερχόμεναι ἐν θορυβῶδει περιδείξαι εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν χωρίων προὔξενον αὐτῇ ἄμετρον μελαγχολίαν. Ἡ μόνη αὐτῆς τέρψις ἐν τῷ κυκεῶνι ἐκείνῳ ἦτο τὸ νὰ τὴν βλέπωσιν. Οἰκδῆποτε χυδαία ἐκφρασις θαυμασμοῦ ἐκφερομένη μεγαλοφώνως καὶ ἐν ἀφελείᾳ πλησίον τῆς καθίστα αὐτὴν εὐχαριν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, διότι ἦτο ἐξ ἐκείνων αἰτινες οὐδὲν φιλοφρόνημα περιφρονοῦσιν.

Ἐνίστε ἀφίων τούς συζύγους Σέβη καὶ τὸν Δελομπέλ εἰς τὴν πανηγυριν ὁ Ρίσελες ἐπορεύετο διὰ τῶν ἀγρῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς «μικρᾶς» πρὸς ἀναζήτησιν ἀνθέων, δι' ὑποδείγματα τῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου ζωγραφημάτων του. Ὁ Φράντς ἀνυψῶν τούς μεγάλους του βραχίονας κατεβίβαζε τούς ὑψηλοὺς κλάδους τῶν λευκανθῶν ἢ ἀνεριμάτο εἰς τούς τοίχους τῶν παραδείσων διὰ νὰ δρέψῃ κλωνίων τι ἐξωθεν διαφαινόμενον. Ἄλλ' ἡ πλουσιωτέρα τῶν ἀνθολογία ἐγένετο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

(Ἐπεταί συνέχεια).

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΛΟΥΤΡΩΝ

Ἀνυπολόγιστος εἶνε ἡ βλάβη, τὴν ὁποίαν πάσχει ἡ υἰεία μας ἐὰν ταραχθῇ ἡ ὀμαλὴ καὶ κανονικὴ λειτουργία τοῦ δέρματος ἡμῶν. Ὁπόσιν δὲ σημασίαν ἔχει τὸ δῆρμα μας ὄχι μόνον διὰ τὴν υἰεὶαν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τὴν ζωὴν μας, δεικνύει τὸ φαινόμενον, ὅτι πᾶν ζῶον, τοῦ ὁποίου ἐπεχρίσθη διὰ βερνικίου τὸ σῶμα, ἀποθνήσκει ἀφευκτως καὶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἀποθνήσκει καὶ αὐτὸς ἀφευκτως, ἐὰν κατ' ἔστω καὶ τὸ ἐν τρίτον μόνον μέρος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματός του.

Τὴν ὀμαλὴν τοῦ δέρματος ἐργασίαν ταράττει πρῶτον ἡ βρώμα· οἱ πόροι τοῦ ἀποφράττονται ὑπὸ τῆς ἀκαθαρσίας καὶ δὲν χύνονται ἔξω αὐτῶν τὰ προϊόντα τῶν ἰδρωτοποιῶν καὶ τῶν στεατογόνων ἀδένων, οἱ ὅποιοι ὡς ἐκ τούτου πολλακίς φλογίζονται.

Πρὸς τούτοις ἡ ἀκαθαρσία ἐλαττώνει καὶ τὴν εὐαισθησίαν τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὴν κάμνει ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον ταχέως καὶ ἀσφαλῶς νὰ συμμορφώνηται πρὸς τὰς παραλλαγὰς τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας.

Τέλος ἡ ἀκαθαρσία παράγει καὶ ἄλλα διάφορα δερματικὰ νοσήματα, τὰ ὁποῖα ἀναγκάζουν τοὺς ἀκαθάρτους νὰ προστρέχουν εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ νὰ ζητοῦν παρ' αὐτοῦ θεραπείαν.

Ἦρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθῶμεν νὰ διατηρῶμεν τὸ δῆρμα μας υἰγιές καὶ καθαρὸν. Πρὸς τοῦτο δὲ δὲν ἀρκοῦν μόνον αἱ καθημεριναὶ πλύσεις τῶν χειρῶν καὶ τοῦ προσώπου, οὐδ' ἡ ἀπλῆ μόνον, ἔστω καὶ συχνῇ, ἀλλαγὴ τῶν ἀσπρορροῦχων μας καὶ τῶν κλινιστρωμῶν, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται καὶ συχνὰ λουτρά ὀλοκλήρου τοῦ σώματος καὶ περὶ τούτων θὰ ὁμιλήσωμεν σήμερον πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐστίας.

Τὸ θέρος ὁ ἄνθρωπος προτιμᾷ τὰς ψυχρολυσίας ἐν τῷ ποταμῷ ἢ ἐν τῇ θαλάσσει. Τὰ λουτρά ταῦτα δύνανται νὰ θεωρηθῶν καὶ ὡς ἀρχέγονα λουτρά, διότι εἰς ταῦτα βεβαίως πρῶτον κατέφυγεν ὁ ἄνθρωπος, πρὶν ἢ μαθεῖ τὴν ἐκ τῶν θερμῶν λουτρῶν ὠφέλειαν. Καὶ εἶνε μὲν τὰ ψυχρὰ λουτρά ὠφελιμώτατα, ἀλλὰ χρησιμεύουν μᾶλλον εἰς τὸ νὰ σκληραγωγῆσουν τὸ σῶμα καὶ νὰ ἐλαττώσουν τὴν θερμοκρασίαν του, παρὰ εἰς τὸ νὰ τὸ καθαρίσουν.

Ὅταν τὸ πρῶτ' ἐγειρώμεθα τῆς κλίνης, τὸ δῆρμα ἡμῶν εἶνε ὑγρὸν, κοκκινωπὸν, τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα του εἶνε εὐρύτερα καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μᾶλλον εὐαίσθητοι ἀπέναντι τῶν προσβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρας· μία ψυχρολυσία ταχέως ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα τὴν περισσεύουσαν θερμότητα, ἢ

Ἄλλὰ ποῦ κρύπτεται λοιπὸν διὰ νὰ ὑπάγωμεν ὅλοι οἱ δυστυχεῖς οὗς συντρίβει καὶ τὴν πνίξωμεν ἢ σκληρὰ μοῖρα ἣτις ἐμποδίζει τὴν Δρᾶσιν νὰ γίνεταί ἡ Ἀντιγόνη αὐτῆς τῆς τυφλῆς ὄνειροπόλου ἣτις καλεῖται: Θεωρία ;..